

som tidligere i fremmede Lande, er Skibsbyggeriets Skyld. Maa Grunden ikke snarere søges hos Handelsstanden, at den ikke har Lykt, om jeg saa maa sige, til at drive de store Forretninger, som tidligere dog have været Særkendet for vor Handelsstand?

Det ærede 1ste Medlem for 6te Kredts nævnte forskellige Positioner, som vilde være særlig begunstige, saa som Manufakturvarer, Papir, Glasvarer etc. Han nævnedes blandt andet, at Eddikebryggeriet ogsaa maatte blive en særlig lukrativ Forretning fremtidig. Dertil maa dog søges, at det kommer an paa, hvor stor Konkurrencen bliver, hvor mange der bliver af dem. Noget lignende kunde man vel sige med Hensyn til Chokolade etc. — Der blev saa vel af ham som af den ærede sidste Taler antaget, at Brænde er foreslaaet beskattet. Jeg kan kun dertil sige, at for mig staar det heller ikke aldeles klart, hvorfors dette har fundet Sted. Jeg har tænkt mig, at det er det, for at bidrage til at hjælpe den indenlandske Skovkultur fremad, og vi kunne vel nok sige, at Brænde just heller ikke er den Artikel, som Arbejderne særlig bruge; det er vel navnlig Kul og Tørv, i ethvert Fald er Tørv den største og mest brugte Brændemateriale i Sylland, maatte ikke saa meget i Kjøbenhavn.

Naar det ærede 6te Medlem for 1ste Kredts (B. Knudsen) i sin Indledning omtalte, hvorledes Arbejderne ved Gasværket — han gik ogsaa over til Vandarbejdere — i Grunden blive beskattede gennem det Overflod, Gasværket yder, saa forstaar jeg ikke, i hvilken Sammenhæng det staar med det foreliggende Toldlovsforslag. For mig staar det saaledes, at det i Grunden er Forbrugerne af Gassen, der blive beskattede og derigennem yde Kjøbenhavns Kommune en Indtægt. For saa vidt man kan sige, at Arbejderne skulle have det fulde Udbytte af det, de producere, er hans Betragtning rigtig, men det er dog Forbrugerne af Gassen, der maa yde det store Bederlag til Kjøbenhavns Kommune. — Det ærede 6te Medlem for 1ste Kredts mente, at det foreliggende Toldlovsforslag ingen Værdi havde for Arbejderne; naar Tolden forhøjes, saa, indrømmede han, forøgedes den indenlandske Produktion, men saa fordyredes ogsaa Varen i Indlandet. Jeg synes, at det ærede Medlem kom her i Modstrid med sig selv; thi det kan jo dog ikke nægtes, at naar den indenlandske Industri er fornuftig beskyttet, ydes der derigennem en Garanti for, at Fabrikker eller Haandværkere kunne være i Stand til at yde Arbejderne en passende Betaling for deres Arbejde. Der blev endvidere henvist til, hvorledes vort Skibsbyggeri var ordnet.

Jeg vil nævne et andet Eksempel paa, hvilke uheldige Følger det undertiden kan have, at vor Toldbeskyttelse er, som den er for Ojeblikket. Der er kun een Jærnbanevognfabrik her i Landet, nemlig „Skandia“. I sin Tid, det er flere Aar tilbage, blev der gjort Tilbud paa de Jærnstoffer, som Udlandet til Statsbanerne. Udlandet var, paa Grund af Tolden paa de Raastoffer, som Fabrikken i Indlandet skulde bruge, i Forbindelse med, at Tolden paa færdige Vogne er saa ringe, billigere, og Følgen var, at ved Midvintertid afstediges flere Hundrede Arbejdere. Paa samme Tid som Arbejderne i Udlandet fik Beskæftigelse, bleve saaledes flere Hundrede danske Arbejdere brødløse. De dygtigste af disse forlode vort lille Fædreland og gik hen dertil, hvor der nu var Arbejde.

Det staar for mig saaledes, at naar vi paa en fornuftig Maade, det tilføjer jeg stadig væk, ville bidrage til at fremhjælpe den indenlandske Industri, skabe vi mere Sandshulighed for, at vore Arbejdere allesammen kunne finde Brødet her hjemme. Jeg er nemlig ikke af den Anskuelse som en æret Folketingsmand, der forleden Dag sagde til mig, at det var Handel og Landbrug, som alene skulde bære vort Fædrelands Fremtid; han mente, at Industrien kunde vi undvære, og da jeg spurgte ham, hvad han vilde gøre ved de mange Tusinder, som vare beskæftigede dermed, mente han, at de maatte gaa til Landbruget. Jeg synes, at Statistikken taler imod det. Landbruget kan ikke beskæftige alle de ledige Kræfter, som ere her i Landet, og det gælder altsaa om at finde nye Omraader, hvor de kunne finde gode og lønnende Erhverv; det gælder om, at vi bidrage til at staffe dem saadanne Livsvilkkaar, at de derved ere i Stand til at kunne eksistere.

Det ærede 6te Medlem for 1ste Kredts omtalte ogsaa, blandt andet, hvorledes det var uheldigt, at vort Fodtøj var foreslaaet beskattet saaledes, at Arbejderne yderligere bleve ramte derved, idet Silkestøvler ikke vilde være højere beskattede end det svære Fodtøj. Her taler den ærede Landstingsmand som Ordfører, om jeg saa maa sige, udelukkende for selve Arbejderne og altsaa slet ikke for Haandværkere eller Industri-drivende; men han maa dog vide, at Stomagerhaandværket her i Landet er haardt nok betrængt, navnlig ved alt, hvad der indføres fra Udlandet; Stomagerne tjene lidt nok, og der er lidt nok Arbejde for dem nu. Den Beskyttelse, som her er givet, er ønsket af alle Landets Stomagerere, og det er ikke Mestrene alene, der have ønsket den,